

Fundació Jaume Bofill

La Fundació Jaume Bofill convoca un premi per a un treball d'investigació sobre

«INNOVACIÓ TECNOLÒGICA I CANVI SOCIAL»

1

El treball pot consistir en una consideració global sobre l'impacte social del procés d'investigació tecnològica actual, o bé tractar un aspecte concret de la innovació tecnològica ja existent o previsible, subratllant-ne les implicacions socials. En qualsevol cas, caldria fer èmfasi en la seva incidència real o potencial en l'àmbit dels Països Catalans.

2

El treball, que pot ser presentat per una persona o un equip, haurà de ser inèdit, escrit en llengua catalana i tenir una extensió mínima de 150 fulls mecanografiats a doble espai en format DIN A4.

3

Els originals s'hauran de presentar a la Fundació, junt amb un imprès degudament emplenat que es facilitarà a les seves oficines, abans del dia 15 de novembre del 1985, i el veredict del jurat, que serà inapel·lable, es farà públic el dia 16 de desembre del 1985.

4

La dotació del premi és d'un milió de pessetes. La concessió del premi implica la cessió dels drets d'autor per a una edició fins a 3.000 exemplars en llengua catalana. Per a qualsevol altra edició o si en el termini d'un any des de la concessió del premi no s'hagués publicat, l'autor podria publicar-lo pel seu compte, fent constar, però, que li va ser concedit l'esmentat premi. Els originals no premiats podran ser recuperats pels autors, si així ho demanen.

PROVENÇA 324 PRINCIPAL TELÉFON 258 87 00 - 08037-BARCELONA

Picher, impossible

La major part de la fontaneria va quedar intacta a Alacant

Manuel MUNOZ

Doncs no, no va ser la famosa i debatuda *troika*, formada per Antoni Garcia Miralles, Felipe Guardiola i Cebrià Ciscar, la que va acabar amb Leandro Picher com a fontaner major/secretari d'organització del PSPV, sinó el vampir de Vilamarxant. La miraculosa multiplicació de militants esdevingué en aquella localitat va deixar tan deteriorada la imatge de Picher en el partit, que Lerma i Jaume Castell, junts, no van aconseguir de salvar-lo del desastre, després de sis anys seguits de ser l'home de la tralla en el carrer d'Albacete.

Leandro va intentar de defensar-se com va poder, i va intervenir-hi negant les acusacions que se li van llançar —n'eren moltes— en el debat de gestió de l'executiva ixent. El to demagògic utilitzat, que hagué d'empal·lidir davant el que va utilitzar Jaume Castells més tard, el fontaner que més es salvà, el va fer sentir xiulades, com es diu dels toreros.

Picher semblava un típic matador amb una cara de pell fosca, i barba espessa. Era una mena d'Escamilló, que negava haver assassinat Carme, o un Rafael de Paula que no va aconseguir, amb una faena sense traça, davant el ple del congrés d'Alacant, que el públic, enardit, cridàs, «que l'indulten, que l'indulten».

Picher hagué d'eixir de l'executiva després de sis

Cebrià Ciscar perd son i quilos, i no guanya pes p

anys de ser el braç armat de Lerma. I aquest lament a bastament deixar tan estimat col·laborador, però no hi podia fer res.

Un altre dels homes de confiança de Lerma dels més cremats, Eduardo Montesinos, va consumir-se, igualment, a Alacant, i hagué de deixar l'executiva. Com el coronel Eurliano Buendía, Montesinos va mamprendre trenta-tres guerres i les va perdre totes, encara que no en el camp de batalla, sinó en la Unió Provincial de la UGT de València, i per encàrrec de Lerma. Malgrat això, encara és, de manera molt poc explicable, director general de Treball de la Generalitat.

Encara que no és massa clar qui es pot dir fontaner i qui no, es considera també una baixa d'aquest entrellat la caiguda de Javier Sanz, ex-secretari de

25 D'ABRIL

SOM UNA NACIÓ

SENYERA DE JAUME I

SENYERA DELS VALENCIANS

ACCIÓ CULTURAL DEL PAÍS VALENCIÀ

Davant el greu oblit de les Corts valencianes en no incloure el Penó de la Conquesta, tot oficialitzant-lo, com un dels símbols propis del País Valencià, les entitats sotasignades manifestem:

- Abans que la bandera de la ciutat de València esdevingués bandera oficial de la «Comunitat Valenciana», segons estableix l'Estatut d'Autonomia, la història i la voluntat del nostre poble sempre han distingit la senyera de les quatre barres com a símbol col·lectiu.
- Aquesta senyera té la seua més antiga representació en el Penó de la Conquesta o Senyera Reial, que es conserva a l'Arxiu Municipal de València.
- Oblidar aquesta senyera que els valencians hem venerat segles i segles és un afront històric i una deslleialtat.

Tenint en compte aquest fet i la necessitat d'instaurar la concòrdia entre eis valencians, demanem que la senyera reial —quatre pals rojos sobre fons d'or— siga reconeguda oficialment per la Generalitat valenciana, de manera que queden salvaguardats el seu rang històric i la seua significació sintetitzadora de la nostra personalitat col·lectiva.